

11. dubna 2022

Velmi Vám všem děkujeme za Vaši podporu naší snaze pomoci uprchlým před válkou na Ukrajině. Vaše finance pomáhají potřebným zde, přímo v Česku, i na Ukrajině. Děkujeme, že i díky Vaší podpoře je to možné! Na následujících stranách dnes naleznete *osobní příběh* jednoho z obyvatel našich zařízení pro uprchlé před válkou, a také tradiční souhrn *stavu sbírky*.

■ Osobní svědectví o útěku před válkou

Jmenuji se K. a se svým přítelem S. jsme žili v městečku Buča, které se nachází 12 km od Kyjeva a 1 km od letiště Hostomil, přesně v těch místech, kde začaly nejtěžší boje. Pracovala jsem sama na sebe jako kadeřnice a zároveň prodávala zdravotní potřeby. Přítel měl práci v Hostomelu, podnikal, měl svoji autodílnu.

V pět hodin ráno nám zavolali známí a příbuzní, že začala válka, zabalili jsme tedy nejnnutnější věci a odjeli jsme pryč na bezpečnější místo. I na tomto místě nás však v deset hodin ráno začali bombardovat, všude padaly bomby, létaly vrtulníky. Pochopili jsme, že toto místo také není bezpečné a přesunuli jsme se proto ke známým. Celkem nás bylo 9 dospělých a 11 dětí. Celou noc jsme slyšeli výbuchy, celou noc jsme byli pod palbou, všude létaly rakety. V osm hodin ráno nakonec jedna z raket trefila dům, kde jsme se schovávali ve sklepě.

Celý dům byl srovnaný se zemí. Můj přítel S. byl ve 2. patře v koupelně a přežil tento útok jen zázrakem. Děti byly vystrašené a my dospělí jsme se rozhodli k odchodu. Na vlastní riziko jsme jako větší skupinka vyrazili mezi tanky, mrtvolky a pod přímou palbou jsme se pokusili přesunout do bezpečnějších míst. V poledne jsme dojeli do Vineckého kraje, kde jsme přespali u místních milých lidí, kteří nám též zajistili oblečení a jídlo.

Jen co jsme přešli Žitomírský most, byl záhy vyhozen do povětří, takže byl zázrak, že jsme ho stihli přejít takto na poslední chvíli. Další noc jsme přespali ve Vinenci a poté jsme se rozhodli, že se přesuneme na Zakarpatí, což je nejbližší k hranicím s EU.

V Hostomelu a v Kyjevě zůstali naši rodiče, a proto jsme se rozhodli, že počkáme v Zakarpatí do doby, než budou evakuováni a budou v bezpečí, což trvalo celé dva týdny. Dva týdny byli rodiče ve sklepě, schovávali se, neměli co jíst, našli je Rusové, kteří jim vyhrožovali, sebrali jim telefony, mlátili je a vyrazili jim vrata. V každém dvoře domu byl zaparkovaný ruský tank. Vzhledem k tomu, že jsme byli na Zakarpatí, nemohli jsme jim nijak pomoci. Ani jídlem ani nijak jinak, tak jsme jen poslouchali příběhy. Příběhy, jak tam umírají děti. Malinké děti, které umíraly hlady, protože je nebylo čím nakrmit. Miminka, která umírala jako první.

V Jeremče jsme se přidali k dobrovolníkům spadajícím pod Hostomilský Městský úřad a snažili jsme se pomáhat alespoň na dálku. Snažili jsme se sehnat peníze, obvolávali jsme všechny známé a příbuzné po celém světě. Sehnali jsme 10 tisíc euro, abychom mohli koupit obrněné vozidlo, se kterým jsme se mohli zachránit a dostat lidi z těch nejnebezpečnějších a nejhorších míst. Plnili jsme auta dětskou výživou, léky, oblečením, jídlem pro dospělé a posílali vše do Žitomiru do hlavního skladu. Převoz do skladu byl ale velký problém, protože Rusové stříleli úplně do všech řidičů a nepouštěli vůbec žádnou humanitární pomoc do centrální Ukrajiny.

Nakonec dorazilo auto z Německa, které konečně evakovalo naše blízké a rodiče k příbuzným na různá místa po Ukrajině a my jsme se tím pádem rozhodli, že vycestujeme do zahraničí. Docházely nám peníze na jídlo i na základní potřeby.

Přišla jsem o byt, podle dostupných informací z mého bytu střílel ruský snajpr, který byl posléze zasažen střelou ukrajinské armády. Podle poslední informace, kterou mám, byt vyhořel. Auto tam zůstalo, měla jsem mercedes, ale byli jsme v takovém stresu, že jsme si vůbec nedokázali představit si sednout za volant. Později jsem zjistila, že auto bylo rozstřílené a zničené, takže z auta také nic nezbylo. Můj přítel také přišel o dům, byl zasažen 4 raketami, takže kromě holého života mu nezbylo vůbec nic.

Co se týká běloruských a ruských vojáků, trochu lidskosti v nich ještě zbylo, ale když přišli Kadyrovci, byli jako zvířata. Jednalo se o speciální oddíly Kadyrovců – I Čěčna od nich dala ruce pryč. Sami o sobě říkají, že jsou to lidé bez národnosti. Znásilňovali mladé dívky a ženy. A víme, že se tak skutečně dělo, neboť se jedná o svědectví našich příbuzných a známých.

Kadyrovci byli překvapení, že lidé mají doma kuchyňské roboty, nebo že mají ve vesnicích vyasfaltované silnice.

Brali si všichni vše, co se jim líbilo, kuchyňské vybavení, mikrovlnky apod. Nechali jsme doma vše, a to včetně peněz, protože jsme počítali s tím, že se brzo vrátíme. Když byl někdo schovaný někde ve sklepě, tak nemohl jít ani do patra pro jídlo, které tam měl, protože by mohl být zastřelen. Bylo to hrozné.

Můj přítel je vdovec a vychovává sám dítě, proto byl puštěn přes hranice. Pečuje sám o dítě, a já mám dceru a neteř, a takto v 5 lidech jsme překročili hranice.

Velmi komplikovanou cestou, zmatení a vyčerpání jsme jeli přes celé Zakarpatí až do Lvovské oblasti a až tam jsme překročili polskou hranici. Nikde nebylo žádné volné místo na spaní, tak jsme spali v autě. Nakonec jsme věděli, že s Boží pomocí někam dojedeme a dopravili jsme se až do Prahy a pak do cílové stanice (pozn. - zde se K. usmívá). Děti jsou nadšené, cítí, že jsou v bezpečí a jsou v přítomnosti milých lidí. Dlouho jsem plakala, ale už je to lepší. Děti jsou nabitě pozitivní energií, místní správce je nekonečný zdroj pozitivní energie a úžasný člověk (zde K. pláče).

Rozhodli jsme se tady zůstat. Nepředpokládali jsme, že tu budou tak vstřícní, milí a ochotní lidé. Jsme šťastni, že jsme se dostali až sem a děkujeme Bohu, že jsme v tak dobrých rukou. A přítel (S.) dodává, že Pán Bůh nás sám vedl, až nás nakonec dovedl k Vám.

Dříve lidi nebyli tak soudržní a vzájemná všeobecná pomoc nebyla tak běžné, nynější situace však náš národ zcela zcelila. Každý se snažil pomoci, jak jen mohl. Pokaždé, když nám někdo s něčím pomáhal nebo nám dal jídlo, nikdy nikdo nic nechtěl. Všichni se teď prezentují jako jedna velká rodina. Levá, pravá ruka bez rozdílu, kdo potřebuje pomoc, kdo může, rád pomůže, pokora je vždy v popředí všeho ostatního.

Článek byl sepsán jako autentická výpověď. Vzhledem k citlivým údajům v textu jsem se rozhodl, že nebudu uvádět skutečná jména zúčastněných, a to z důvodu možné identifikace a zneužití autenticity. Velké díky za sepsání tohoto příběhu patří také jednomu ze zaměstnanců ECM, kterého také nechci a nemůžu jmenovat z právě z výše uvedených důvodů.

Karel Nyerges, ředitel Diakonie ECM

■ Aktuální stav sbírky

K zajištění výše zmíněné pomoci slouží i finanční prostředky, které shromažďujeme na transparentním účtu „*Pomábáme Ukrajině*“ — 2602129572/2010. Na našich webových stránkách www.umc.cz naleznete platební bránu provázanou s tímto účtem pro možnost komfortní platby v korunách (česká mutace) a dolarech a eurech (anglická mutace). Nahlédnutí na účet naleznete [zde](#).

Stav ke dni 11. dubna 2022: Čeští i zahraniční dárci dosud zaslali dohromady **1 518 816 Kč**, vydáno bylo zatím **443 150 Kč**.

40 % z této částky směřovalo na humanitární pomoc přímo na Ukrajinu, **60 %** na pomoc uprchlým před válkou zde v Česku — at' už v našich zařízeních, či ve farnostech i střediscích křesťanské pomoci. Další platby za potřebnou pomoc jsou dojednány a aktuálně v běhu.

Všem dárcům velice děkujeme!

Způsob nakládání s finančními prostředky na transparentním účtu i dary ze zahraničí:

- Priority využití prostředků reagují na měnící se a vyvíjející se situaci. Vzhledem k obtížné predikci dochází v pravidelných intervalech k upřesňování strategie — se zvláštním zřetelem na efektivitu i udržitelnost naší pomoci — I vzhledem k závazku, který jsme na sebe vzali ve vztahu ke konkrétním lidem v našich zařízeních, a jejich důvěře v nás vložené.
- Hlavní prioritou je pro nás nyní zajištění a udržení pomoci těm, kteří se již svěřili do rukou naší Diakonie, farností i středisek, a rozšíření a kontinuita této pomoci. Nezapomínáme ani na přímou humanitární pomoc směřující na Ukrajinu, kde považujeme za důležité efektivně využít synergie s naší rusky mluvící farností a přímých kontaktů na Ukrajinu i znalosti místního terénu.
- Na základě dosavadního reálného provozu probíhá vyčíslování nákladů na provoz uprchlických zařízení zřizovaných Diakonií. Výhledově zatím očekáváme provoz těchto zařízení minimálně po dobu následujícího půl roku. I kdyby válka skončila ihned, obnova Ukrajiny i potřeba uprchlých setrvat v zahraničí potrvá delší dobu.
- I s tímto zřetelem převádíme část prostředků přímo do Diakonie ECM — na operativně vyčleněný účet vyhrazený pro zajištění provozu našich uprchlických zařízení, a pro možnost dlouhodobějšího plánování a organizace této pomoci.

- Diakonie ECM se snaží využít též veškerých aktuálních možností finanční podpory uprchlým před válkou ze strany státu. I přes vládní mediální obraz zatím ne vše funguje tak, jak je deklarováno. Diakonie se též snaží o provázání našich zařízení s příslušnými městskými samosprávami a získání jejich hmotné i nehmotné podpory.
- Naše farnosti i střediska křesťanské pomoci nezištně a operativně reagují na potřebu pomoci v místě jejich působení. Jedná se i o farnosti, které samy o sobě obtížně hospodaří s vyrovnaným rozpočtem. V jejich pomoci uprchlým před válkou je tedy bude nutné též střednědobě i dlouhodobě podpořit.
- Konkrétní finanční toky a využití finančních prostředků momentálně schvaluje ředitel Diakonie ECM spolu s předsedkyní Rady oblasti ECM a vedoucím kanceláře Rady oblasti ECM. Kontaktní osobou pro shromažďování případných žádostí farností, sborů a středisek křesťanské pomoci o finanční podporu v rámci transparentní sbírky je sestra Daniela Hajčiarová — pomahame.ukrajine@umc.cz.
- Veškeré vybrané prostředky jsou účelově vázány na pomoc Ukrajině. Kdyby nastala neočekávaná příznivá situace a nebylo zapotřebí dále financovat pomoc zde v Česku ani humanitární zásilky, jakékoliv případné zbylé finanční prostředky by ve spolupráci s ukrajinskou metodistickou církví šly přímo na obnovu Ukrajiny.
- **Děkujeme Vám za Vaši důvěru, se kterou nám svěřujete své finanční prostředky pro pomoc potřebným. V této i pro nás nové situaci se snažíme se o co nejefektivnější i promyšlenou pomoc s dobrým a rychlým výsledkem. Děkujeme též za Vaši shovívavost při postupném upřesňování a ladění nastavených procesů a hledání nejefektivnější formy pomoci.**

Vaši důvěry si velmi vážíme.

Pro případné dary ze zahraničí na naši pomoc ukrajinským uprchlíkům jsou čtyři možné cesty:

- **platební brána** v USD a EUR na anglické verzi našich webových stránek www.umc.cz
- Zaslání daru na náš **český transparentní účet** u Fio banka a.s., zahraniční měna bude přepočítána bankou na koruny.
Identikace účtu: IBAN: CZ10 2010 0000 0026 0212 9572
BIC/SWIFT: FIOBCZPPXXX

- Zaslání daru **skrze kancelář biskupa naší Centrální konference**, Dr. Patricka Streiffa.
V rámci United Methodist Church jde o obvyklý a osvědčený způsob,
jakým směřuje například podpora v rámci projektu *In Mission Together*.
- Zaslání daru na náš **USD účet** v UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia
vyhrazený výhradně pro pomoc Ukrajině.
Identikace účtu: IBAN: CZ04 2700 0000 0013 8741 5749
BIC/SWIFT: BACXCZPP

---

*Děkujeme všem, kteří se zapojují do pomoci potřebným jak finančně,
tak i modlitbami, praktickou pomocí a svým časem a silami!*

---

uspořádal: Martin Kukla